

«Παρεμβαίνοντες...»

Αποκρίσεις σὲ ὑπεύθυνους Γονεῖς Ἑνότης 4: Τηλεόραση καὶ ἠλεκτρονικὰ στὴν Οἰκογένεια

**α. Ἀπὸ ποιά ἡλικία μποροῦν νὰ βλέπουν
τηλεόραση τὰ παιδιὰ καὶ μὲ ποιό τρόπο;**

Θέλω κατ' ἀρχὴν νὰ πῶ, ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς προσχολικῆς ἰδίας ἡλικίας, δὲν ἔχουν τὴν ὠριμότητα νὰ ξεχωρίσουν τὸ πραγματικὸ ἀπὸ τὸ φανταστικὸ.

Κατὰ συνέπειαν, μπορεῖ νὰ δοῦνε μιὰ ἀπλὴ σκηνὴ σὲ ἓνα ἔργο καὶ νὰ τρομάξουν, νομίζοντας ὅτι εἶναι πραγματική. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἔχουμε πολλὰ φοβίες στὴν ἡλικία αὐτή. **Γι' αὐτὸ εἶναι καταστροφικὸ νὰ τὰ ἀφήνουμε στὸ ἔλεος τῆς τηλεόρασης.**

■ **Θυμᾶμαι** τουλάχιστον **τρεῖς περιπτώσεις παιδιῶν** τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια πὺν **αὐτοκτόνησαν**, οὐσιαστικὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, μπροστὰ στὴν τηλεόραση, μιμούμενα τὸν τρόπο ἀπαγχονισμοῦ ἑνὸς πρωταγωνιστῆ... **Ἄν ὅμως δὲν αὐτοκτονήσουν τὰ παιδιὰ μας, σίγουρα θὰ πεθάνουν ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ** μέσα στὸν βόρβορο πὺν ξεχύνεται μπροστὰ τους.

Ἀκόμη ὅμως καὶ σὲ μεγαλύτερες ἡλικίες, στὸ δημοτικὸ, θὰ πρέπει, ὅταν τὰ παιδιὰ βλέπουν ἀκόμη καὶ τὰ λεγόμενα παιδικὰ, ὁ γονιὸς νὰ βρῖσκεται δίπλα καὶ ὅπου χρειάζεται νὰ ἐπεμβαίνει διορθωτικὰ καὶ ἐπεξηγηματικὰ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ρωτᾷ τὸ παιδί.

● **Ὅστόσο, καὶ μόνῃ ἡ παρουσία του εἶναι σημαντικὴ καὶ ποτὲ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀφήνουμε μόνα τὰ παιδιὰ στὴν τηλεόραση.**

Ὁ Παιδο-Ψυχίατρος
Ἑπεταὶ συνέχεια